

Nové srdce, nový duch

Hošťálková 10. 2. 2019

Písně: 207, 171, 420, 702, 427

Čtení Písma: Ezechiel 36, 1 - 4. 13 - 27

Text kázání: Ezechiel 36, 26; 2.ep. Korintským 4, 16

Milí bratři a sestry,

v oddíle Ezechielova proroctví jsme svědky proměny Božího smýšlení se svým vyvoleným národem. Pán Bůh zde vyhlašuje úplně nový postoj, který vůči svému lidu zaujal. V 6-té kapitole prorok ohlašoval „izraelským horám“, to je izraelské zemi, úplné zpusťování. Čteme tam: **„Lidský synu, postav se proti izraelským horám a prorokuj proti nim. Řekni: Hory izraelské, slyšte slova Panovníka Hospodina! Toto praví Panovník Hospodin horám a pahorkům, řečištím a údolím: Hle, já na vás přivedu meč, zničím vaše posvátná návrší. Vaše oltáře budou zpusťovány... Mrtvá těla izraelských synů pohodím před jejich hnusné modly. .. Kdekoli sídlíte budou města obrácená v trosky a posvátná návrší budou zpusťována...“**

Z Božího rozhodnutí a pro hřích svévolné zpronevěry Božího lidu může být i to, co člověku připadá pevné, stálé a nepohyblivé, ba co víc, co dokonce nese stopy Božího zaslíbení o věčném trvání, například „izraelské hory“, sraženo a zpusťováno.

A Božímu vyvolenému národu bylo skutečně dáno zakusit mnoho těžkého, mnohou pohanu. Jejich nepřátelští sousedé mysleli, že se země po zpusťování už nevzpamatuje. Přicházeli ze všech stran jako hyeny za kořistí, dělili se o zemi a podrobili si lid, který v ní zbyl, šlapali po něm a říkali: **„Dobře vám tak! I věčná návrší se stanou naším vlastnictvím!“** Nepřátelé již vznášeli svůj nárok na ty nejsilnější pilíře jejich náboženského a bohoslužebného života - na posvátná návrší a oltáře na nich. Vzít jim oltář a vykázat je z posvátných návrší pro ně téměř znamenalo vzít jim Boha a vnutit jim boha svého. To by však byla **„ohavnost zpusťování“**, jak říká Pán Ježíš **„která stojí tam, kde by stát neměla“**, a to je také obraz posledních dnů, ve kterých se bude chtít člověk posadit na Boží trůn a sveden Božím nepřítelem, vystupňuje tlak vůči všemu, co patří Bohu.

Starozákonní Boží lid je pro nás obrazem novozákonního lidu Božího vykoupeného Kristem, obrazem Kristovy církve, která trvá až podnes. Kdo by to byl v dřívějších dobách, kdy církev vypadala přece jen - alespoň navenek - krásně, řekl, že se i na ní naplní tato slova proroka o jejím zpusťování. Boží lid, církev, se dostala do řečí a pomluv, byla o mnohé obrána, mnohými pošlapána, mnohým je pro smích. Nepřítel také o nás říká: **„Dobře vám tak!“** Možná tu můžeme spíše myslet na nepřitele, který je Božím odpůrcem a lidským svůdcem, ne přímo na člověka, který se mu zaprodal - je jen jeho nástrojem, pracuje v jeho službách. **„Dobře vám tak! I věčná návrší se stanou naším vlastnictvím.“** Všechno vám vezmu, i ty věčné hodnoty, se kterými stojí a padá vaše víra! O všechno vás oloupím!

A nám opravdu připadá, jakoby Boží lid dnešních dnů byl skutečně zbavován všeho, nejen všech výhod, okras a slávy, to je pryč dávno, ale i všech pilířů a jistot víry, protože všechny jistoty o které se křesťan opírá jsou z různých stran napadány, znevažovány, nahrazovány různými lidskými představami a názory, které se

prezentují jako světové - ne jeden opustil cestu víry, ne jeden zapomněl, ne jeden byl zpochybněn. Ohrožení je veliké.

Ale do tohoto neradostného přemýšlení a této neradostné situace říká sám Bůh své „**dost!**“. On nedopustí, aby se někdo jiný posadil na jeho trůn. Potupa Božího lidu byla i jeho potupou. Pohané jej měli za bezmocného boha, který nedovedl ochránit svou zemi a svůj lid. Proto těmto národům prorok oznamuje Boží soud. Proto se také Hospodin „*slituje nad svou zemí, nad jejich horami, pahrbky a údolími, nad jejich opuštěnými městy a troskami a cizákům vrátí to, co způsobili, aby tak sami na sobě zakusili, že Bůh Izraele se nenechá posmívat. Potupa, kterou připravili druhým padne na ně; zbídačení, které způsobili, stihne je samé*“.

Ale „*hory izraelské*“ se budou radovat protože se brzy vrátí jejich zajatí synové. K jejich návratu se ozdobí zelení a vydají bohaté plody. A tento návrat je blízký. Bůh projeví lidem zase svou přízeň. Údolí a horské stráně budou zase obdělány a zúrodněny, města se zvednou z trosek, počet obyvatel vzroste. Na tomto požehnání poznají všichni věrnost a otcovskou lásku svého Boha. V zemi bude mír a blahobyt jako za nejlepších časů krále Šalomouna, které se Izraelcům jevily jako ideální časy pokoje.

Jestliže se nám dnes zdá situace církve, Božího lidu, neutěšená a neradostná, pak z tohoto slova přijmeme Boží potěšení. Bůh sám nám skrze ústa proroka zvěstuje: „*Nebude to tak napořád! Já připravím svému lidu vysvobození*“. Bůh zvedá svou ruku k přísaze a vynáší soud. Soud nad těmi, kteří hanobili Boží lid a tím Boží jméno a jeho dílo - ponese svou odplatu. „**Ale k vám se obrátím, vždyť já jsem s vámi a budete obdělávání, rozmnožím vás a města budou osídlena, co je v troskách bude vystavěno!**“ Obdělávání, rozmnožení, osídlení, to jsou známky života, který Bůh zaslubuje do blízké budoucnosti: „**Budu ještě štedřejší než na počátku**“. Pokud se nám - ze současného vidění stavu sborů a církve - zdá, že Pán Bůh byl dříve štedrý, protože mnoho lidí věřilo a chodilo do kostelů, pak z proroctví Ezechiela slyšíme ujištění o nadcházející Boží štedrosti větší než na počátku.

„**Ty země, požíráš lidi a svůj vlastní národ připravuješ o děti, nuže už nebudeš požírat lidi ani nepřivedeš svůj národ k pádu, je výrok Panovníka Hospodina.**“ Příčinu dnešního stavu církve a sborů nemáme hledat tam, kde bychom ji hledali rádi, tedy venku, za hranicemi sborů, ale právě uvnitř, tam docházelo a dochází k onomu vlastnímu „**požíráni**“. Potřebujeme si poctivě přiznat, že to jsme právě my, kteří „**svůj vlastní národ**“ připravili o děti, svou laxností, lhostejností, svými zájmy, které byly zaměřeny jinam než k věcem Božím, ano, svou neposlušností, nevěrností a nevěrou. „**Nuže, už nebudeš požírat lidi ani nepřivedeš svůj národ k pádu**“, přicházím se svou proměnou a má proměna se bude týkat tebe, jako celku, i tebe jako jednotlivce. „**Dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa.**“

Boží slib, daný na tomto místě izraelskému národu, je tak veliký a v situaci, ve které se lid nacházel, tak nepředstavitelný, že vzniká otázka, jestli a jak se naplnil. Odpověď zde musí znít: „*Již se naplnil i ještě se nenaplnil a teprve se naplní*“. Již se naplnil, zatím v náznaku, návratem Izraele ze zajetí a znovuosídlením země. Ale ještě se nenaplnil cele, protože to, co zůstalo po zajetí, je příliš chatrné vzhledem k velikosti daných slibů. Zaslíbení míří dál, k Tomu, „*jehož příchod je blízko*“ - ke Kristu, On je naplněním Božího zaslíbení. On je zárukou všeho toho slavného ve svém prvním příchodu, a dokonale toto zaslíbení uskuteční při svém druhém příchodu.

I novozákonní lid, církve teprve vyhlíží toto naplnění, které Hospodin stvrzuje svou přísahou. Přestože je nám dána milost vidět již nyní různé náznaky, přesto konečné naplnění Božího zaslíbení se váže ke skutečnosti druhého příchodu Ježíše Krista.

Mohli bychom si nyní položit otázku: „Co tedy máme dělat, když vlastně stojíme v časovém úseku mezi zaslíbením a konečným naplněním tohoto zaslíbení? Apoštol na tuto otázku odpovídá větou: **„A proto neklesáme na mysli: i když navenek hyneme, vnitřně se den ze dne obnovujeme“**. **„Neklesáme na mysli“** - to je slovo, které potřebujeme slyšet, a nejen slyšet, ale pochopit a přijmout. Vnější umenšování se církve a sborů vede často ke zmalomyslnění, ke ztrátě chuti ještě vůbec něco dělat, *„tady už je všechno marné!“*. **„Navenek hyneme“**, nechceme dělat z nouze ctnost a tím si omlouvat vlastní lenost a lhostejnost, ale ani náš Mistr a Pán Ježíš Kristus nevypadal navenek nijak přitažlivě. Prorok Izaiáš o něm napíše: **„Neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl“**. Ale právě tento **„Nevzhledný“** přinesl svým životem a svou smrtí na kříži tomuto světu ten největší dar - odpuštění hříchů, možnost začít nově, být přijat Bohem. Díky Pánu za to, že nás takto obdaroval.

„Navenek hyneme, ale vnitřně se den ze dne obnovujeme.“ To, co má být obnoveno a obnovováno je naše nitro. Naše vnitřní obnovování je stálý proces, který v našem životě nemá nikdy ustát, **„den ze dne se obnovujeme“**. A když se takto budeme obnovovat, pak se to projeví také navenek a bude docházet k naplňování Božího zaslíbení daného proroku Ezechielovi: **„Vyženete své větvoví a poneseť plody, budete obděláváníi, rozmnožení a osídlení, co je v troskách bude vystavěno“**. Přestože tedy náš zevnějšek vypadá všelijak, neklesat na mysli a zápasit o vnitřní obnovu - den za dnem. To je úkol, který máme přijmout jako církve, jako sbor i osobně každý z nás.

Amen.